

# Դանիելի Գիրքը — Հիսունվեցերորդ համար

Հայտնություն 17-ի խորհրդի բացահայտումը. Մեծ պոռնիկի և գազանի վերջին մարգարեությունը

Jeff Pippenger

2024-01-20

Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին պատկերը գտնվում է Հայտնություն գրքի տասնյոթերորդ գլխում: Այդ գլխում, երրորդ խոսքում, Հովհաննեսը տարվեց «անապատը», որպեսզի հրեշտակը Հովհաննեսին ցույց տա մարգարեության «մեծ պոռնիկի» դատաստանը, որը նստած է «շատ ջրերի» վրա և «պոռնկություն» գործեց «երկրի թագավորների» հետ:

Եվ եկավ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ունեին յոթ գավաթները, և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով ինձ. Արի այստեղ, և քեզ ցույց կտամ այն մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստած է շատ ջրերի վրա, որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին, և երկրի բնակիչները հարբեցին նրա պոռնկության գինուց: Եվ նա ինձ հոգով տարավ անապատ. և ես տեսա մի կին, որ նստած էր կարմիր գույնի գազանի վրա, լի հայիության անուններով, որն ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Հայտնություն 17:1-3:

Հովհաննեսի իսկ խոսքով «անապատը» խորհրդանշում է պապական իշխանության տասներկու հարյուր վաթսուն տարիները՝ 538 թվականից մինչև վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականը:

Եվ կինը փախավ անապատը, ուր նա ունի Աստծուց պատրաստված մի տեղ, որպեսզի այնտեղ նրան կերակրեն հազար երկու հարյուր վաթսուն օր: ... Եվ կնոջը տրվեցին մեծ արծվի երկու թևեր, որպեսզի նա թռչի անապատը՝ իր տեղը, ուր նա սնվում է մի ժամանակ, և ժամանակներ, և կես ժամանակ՝ օձի երեսից հեռու: Հայտնություն 12:6, 14.

Հոգով Հովհաննեսը փոխադրվեց պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների մեջ: Այդ տարիները նախապատկերվել էին երաշտի երեքուկես տարիներով՝ Հեզաբելի, Աքաաբի և Եղիայի պատմության ընթացքում: Այդ տարիները պետք է շարունակվեին, մինչև որ պապականությունը ստանար իր մահացու վերջը 1798 թվականին, որովհետև դա «վճռված» էր տեղի ունենալ առաջին բարկության ավարտին, որն այն պատերազմի վախճանն էր, որ սրբաբանի և զորքի վրա բերվել էր հեթանոսության և պապականության՝ ավերող երկու գորությունների միջոցով: Այս բոլոր փաստերը շարադրված են եղել վերջին հոգվածներում:

«Մեծ պոռնիկը» Եսայիայի Տյուրոսի պոռնիկն է, որը պիտի մոռացության մատնվեր խորհրդանշական յոթանասուն տարի, որոնք «մեկ թագավորի օրերն» էին: Միացյալ Նահանգների պատմությունը խորհրդանշական յոթանասուն տարիների պատմությունն է, որոնք նախատիպվել էին գերության յոթանասուն տարիներով

Բաբելոնի թագավորության ժամանակ՝ աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորության: Այդ պատմության ընթացքում Տյուրոսի մեծ պոռնիկը պիտի մոռացվեր: Այդ պատմության ավարտին նա պիտի հիշվեր և դարձյալ դուրս գար ու երգեր իր երգերը՝ այդպիսով պոռնկանալով երկրի թագավորների հետ: Հովհաննեսը հոգևորապես փոխադրվեց պապական իշխանության տիրապետության պատմության մեջ, որպեսզի տեսնի պապական գործության դատաստանը: Պոռնկություն գործած քահանայի դստեր դատաստանն այն էր, որ նա պիտի այրվեր կրակով:

Եվ եթե որևէ քահանայի դուստրը պղծի իրեն՝ պոռնկությամբ զբաղվելով, նա պղծում է իր հորը. նա կրակով պիտի այրվի: Ղևտական 21:9.

Մեծ պոռնիկի դատաստանի տեսիլքում, որ յոթ վերջին պատուհասներից մեկը թափած հրեշտակներից մեկը տրվեց Հովհաննեսին, ասվեց, որ նա կրակով այրվելու էր:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գագանի վրա, սրանք պիտի ատեն պոռնկին, պիտի նրան ամայի ու մերկ դարձնեն, պիտի ուտեն նրա մարմինը և նրան կրակով այրեն: Հայտնություն 17:16:

Այն ջրերը, որոնց վրա նստած է մեծ պոռնիկը, աշխարհի ժողովուրդներն են, որոնք պիտի ենթարկվեն նրա իշխանությանը, երբ Միացյալ Նահանգները խաբի ամբողջ աշխարհին՝ երկրպագելու գագանին, որն էլ նույնպես մեծ պոռնիկն է: Այն ժամանակ Միացյալ Նահանգները դառնում է այն տասը թագավորների գլխավոր թագավորը, որոնք ներկայացված են Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի մարգարեության մեջ, և այս պատկերում Միացյալ Նահանգները ներկայացնում է առաջին թագավորին, որ պոռնկություն է գործում պոռնիկի հետ, թեև նա այդ գործը պիտի կատարի նաև բոլոր մյուս թագավորների հետ thereafter:

Շատ թագավորներից առաջինը ներկայացված է Աքաբով, որը ամուսնացած էր մեծ պոռնիկի հետ, որ ներկայացված է որպես Հեզաբել Թյատիրայի եկեղեցում: Հեզաբելի (մեծ պոռնիկի) դատաստանը կատարվում է տասը թագավորների միջոցով, որոնք Միացյալ Նահանգների գործությամբ հարկադրված պիտի մտնեն եկեղեցի-պետություն դաշինքի մեջ: Այդ թագավորները կհամաձայնեն թույլ տալ, որ պապականությունը իշխի աշխարհի վրա (նստի ջրերի վրա), ի հեճուկս իրենց ատելության դեպի պոռնիկը:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ՝ մեկ ժամ գագանի հետ: Սրանք մեկ միտք ունեն և իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գագանին: Սրանք պատերազմ պիտի մղեն Գառան դեմ, և Գառը պիտի հաղթի նրանց, որովհետև Նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը. և նրանք, որ Նրա հետ են, կոչվածներ են, ընտրյալներ և հավատարիմներ: Եվ նա ասաց ինձ. «Այն ջրերը, որ տեսար, որոնց վրա պոռնիկը նստած է, ժողովուրդներ են, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ: Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գագանի վրա, սրանք պիտի ատեն պոռնիկին, պիտի ամայացնեն նրան և մերկացնեն, պիտի ուտեն նրա մարմինը և նրան կրակով այրեն: Որովհետև Աստված դրել է նրանց սրտերի մեջ կատարել Իր կամքը և լինել

միաբան, և իրենց թագավորությունը տալ գազանին, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Եվ այն կինը, որ տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա»: Հայտնություն 17:12–18.

«Տասը թագավորները» (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը) իրականում ասում են պապականությունը, սակայն հանգամանքների բերումով հարկադրված են իրենց կարճատև թագավորությունը հանձնել պապական իշխանությանը՝ աշխարհը նրա աճող աղետներից փրկելու ունայն հույսով: Երբ նրանք գիտակցեն նրա խաբեությունը, կդառնան նրան կրակով այրելու գործիքը՝ Ղևտականում տրված օրենքի կատարման համար:

«Տասը թագավորները» «պատերազմ են մղում Գառան դեմ» այն հալածանքի միջոցով, որ բերում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի վրա:

Ինչո՞ւ են հեթանոսները մոլեգնում, և ժողովուրդները ունայն բան խորհում: Երկրի թագավորները կանգնում են, և իշխանավորները միասին խորհուրդ են անում Տիրոջ դեմ և Նրա Օծյալի դեմ՝ ասելով. «Կտրե՛նք նրանց կապանքները և մեզնից դեն գցե՛նք նրանց պարանները»: Նա, որ նստած է երկնքում, պիտի ծիծաղի, Տերը պիտի նրանց ծաղրի: Այնժամ պիտի խոսի նրանց հետ Իր բարկությամբ և պիտի խռովեցնի նրանց Իր սաստիկ զայրույթով: Սաղմոսներ 2:1–5.

Հալածանքը, որ երկրի թագավորների միջոցով իրականացվում է հոգուտ պապության, նույնապես կատարվեց նաև Քրիստոսի դեմ՝ խաչի վրա:

Ով քո ծառա Դավթի բերանով ասացիր. «Ինչո՞ւ հեթանոսները մոլեգնեցին, և ժողովուրդները ունայն բաներ խորհեցին: Երկրի թագավորները վեր կացան, և իշխանավորները միասին ժողովեցին Տիրոջ դեմ և Նրա Օծյալի դեմ»: Որովհետև ճշմարիտ է, որ քո օծած սուրբ Ծառայի՝ Հիսուսի դեմ, ժողովեցին թե՛ Հերովդեսը, թե՛ Պոնտացի Պիղատոսը՝ հեթանոսների և Իսրայելի ժողովրդի հետ միասին, որպեսզի գործեն այն ամենը, ինչ քո ձեռքն ու քո խորհուրդը նախասահմանել էին, որ լինի: Գործք 4:25–28.

Այն «երկրի թագավորները», որոնք Քրիստոսի դեմ ելան Նրա խաչելության ժամանակ, ներկայացնում են Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի «տասը թագավորներին», որոնք կրկին պատերազմում են Գառի դեմ՝ հալածելով Նրա ժողովրդին: Խաչի մոտ այդ թագավորները «ամբարիշտների ժողովքն» էին, որոնք «շրջապատեցին» Քրիստոսին, և նույնն անում են կրկին Նրա վերջին օրերի ժողովրդի հետ:

Որովհետև շները շրջապատեցին ինձ, չարագործների ժողովքը պաշարեց ինձ. ծակեցին իմ ձեռքերը և իմ ոտքերը: Կարող եմ համբել իմ բոլոր ոսկորները. նրանք նայում են և ինձ են դիտում: Իմ հանդերձները բաժանում են իրենց միջև, և վիճակ են գցում իմ պատմությանի վրա: Սաղմոսներ 22:16–18.

Տասը թագավորները, որոնք դատաստան են բերում մեծ պոռնիկի վրա, այրում են նրան կրակով, որովհետև նա պոռնիկ է, որ դավանում է, թե քահանայի դուստր է: Այդ թագավորները նաև ներկայացված են որպես «շներ», և տասը թագավորները ոչ միայն

կայրեն մեծ պոռնիկին կրակով, այլև «կուտեն նրա մարմինը»: Հեզաբելի մահը վրա հասավ, երբ նրան ցած գցեցին պարիսպից, և նա շաղվեց գետին, ապա շները եկան ու կերան նրա մարմինը:

Եվ երբ Հեուն եկավ Հեզրայել, Հեզաբելը լսեց այդ մասին. և նա ներկեց իր երեսը, զարդարեց իր գլուխը և նայեց պատուհանից: Եվ երբ Հեուն դարպասով ներս էր մտնում, նա ասաց. «Խաղաղությո՜ւն ունեցավ Զիմրին, որ սպանեց իր տիրոջը»: Եվ նա բարձրացրեց իր դեմքը դեպի պատուհանը ու ասաց. «Ո՛վ է իմ կողմը. ո՞վ»: Եվ դեպի նա նայեցին երկու կամ երեք ներքինիներ: Եվ նա ասաց. «Ներքև գցեցե՛ք նրան»: Եվ նրանք նրան ներքև գցեցին. և նրա արյունից մի մասը շաղ տրվեց պատի վրա և ձիերի վրա. և նա տրորեց նրան իր ոտքերի տակ: Եվ երբ նա ներս մտավ, կերավ ու խմեց և ասաց. «Գնացե՛ք, հիմա տեսե՛ք այս անիծյալ կնոջը և թաղեցե՛ք նրան, որովհետև նա թագավորի դուստր է»: Եվ նրանք գնացին նրան թաղելու, բայց նրանից այլևս ոչինչ չգտան, բացի գանգից, ոտքերից և ձեռքերի ամբիկից: Ուստի նրանք վերադարձան և հայտնեցին նրան: Եվ նա ասաց. «Սա է Տիրոջ խոսքը, որ Նա խոսեց Իր ծառա Թեսբացի Եղիայի միջոցով՝ ասելով. “Հեզրայելի բաժնում շները պիտի ուտեն Հեզաբելի մարմինը. և Հեզաբելի դիակը պիտի լինի ինչպես աղբ դաշտի երեսին, Հեզրայելի բաժնում, այնպես որ չասեն՝ Սա Հեզաբելն է”»: Դ Թագավորաց 9:30–37:

Տասը թագավորները, որոնք Միավորված ազգերի կազմակերպությունն են, և որոնց գլխավոր թագավորը Միացյալ Նահանգներն է, դատաստան պիտի բերեն պապականության վրա՝ նրան կրակով այրելով և նրա մարմինը ուտելով: Այդ դատաստանն է, որ հրեշտակը եկավ Հովհաննեսին ցույց տալու, և այդ անելու համար նա Հովհաննեսին տարավ անապատի պատմության մեջ, սակայն ոչ պարզապես անապատի պատմության որևէ պատահական կետ, այլ հենց ժամանակաշրջանի ամենավերջը: Ակնհայտ է, որ Հովհաննեսը դրվել էր հազար երկու հարյուր վաթսուներեք տարիների վերջում, որովհետև երբ նա տեսնում է կնոջը, նա արդեն հարբած էր հալածանքի արյունով և արդեն ճանաչված էր որպես պոռնիկների մայր:

Եվ նա ինձ հոգով տարավ անապատը. և ես տեսա մի կին, որ նստած էր կարմիր գազանի վրա, լի հայիոյության անուններով, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Եվ կինը հագած էր ծիրանի և կարմիր գույնի հանդերձներ, և զարդարված էր ոսկով ու թանկագին քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով մի ոսկե գավաթ՝ լի պղծություններով և իր պոռնկության անմաքրությամբ: Եվ նրա ճակատի վրա գրված էր մի անուն՝ ԽՈՐՀՈՒՐԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅՐԸ: Եվ ես տեսա կնոջը՝ սրբերի արյունով և Հիսուսի վկաների արյունով հարբած. և երբ նրան տեսա, մեծ զարմանքով զարմացա: Հայտնություն 17:3–6.

Տիրոսի պոռնիկը, որ նաև Հայտնություն տասնյոթում ներկայացված «մեծ պոռնիկն» է, պիտի մոռացվեր մինչև այն ժամանակը, երբ նա վերստին պիտի երգեր իր երգերը և պոռնկություն գործեր երկրի թագավորների հետ:

1950 թվականից առաջ հրատարակված ցանկացած հեղինակավոր բառարան հաստատում է, որ Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում կարմիրով զարդարված կինը Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու խորհրդանիշն է, սակայն այսօր աշխարհը Կաթոլիկ եկեղեցին քրիստոնեական եկեղեցի է համարում: Աշխարհը մոռացել է, թե նա իրականում ով է:

Երբ Հովհաննեսը տեսավ նրան, Մութ դարերի հալածանքը իր վախճանին էր հասնում, որովհետև նա արդեն հարբած էր սրբերի արյունով: Բնականը լուսաբանում է հոգևորը, և մարդը հարբում է խմելուց հետո, ոչ թե դրանից առաջ:

1798-ից դարեր առաջ կաթոլիկությունից անջատված բողոքականները մինչև 1798 թվականն արդեն իսկ սկսել էին իրենց վերադարձի ընթացքը դեպի կաթոլիկ հաղորդակցություն, որովհետև նա ճանաչված էր որպես «ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ՄԱՅՐ»: Երբ Հովհաննեսը տեսավ նրան և զարմացավ, այն եկեղեցիները, որոնք նախկինում անջատվել էին նրա հաղորդակցությունից, արդեն իսկ վերադարձել էին: Այսպիսով Հովհաննեսը փոխադրվեց 1798 թվական, երբ մեծ պոռնիկն արդեն սպանել էր միլիոնավոր քրիստոնյաների և արդեն իսկ գայթակղել էր նախկին բողոքական եկեղեցիներին ընդունելու նրա հանդուգն ՊՊությունը, թե ինքն էր եկեղեցիների գլուխը, ինչպես Հուստինիանոսը նրան բնորոշել էր 533 թվականին:

1798 թվականի մարգարեական դիտակետից հրեշտակն այնուհետև Հովհաննեսին ներկայացրեց Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին պատկերը:

Եվ հրեշտակն ասաց ինձ. «Ինչո՞ւ զարմացար. ես քեզ պիտի ասեմ կնոջ խորհուրդը և այն գազանի, որ նրան կրում է, որն ունի յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Այն գազանը, որ տեսար, եղել է, և չէ. և անդնդից պիտի ելնի ու պիտի գնա կորստյան. և երկրի վրա բնակվողները, որոնց անունները աշխարհի հիմնադրումից ի վեր գրված չեն եղել կյանքի գրքում, պիտի զարմանան, երբ տեսնեն գազանին, որ եղել է, և չէ, սակայն կա: Եվ ահա միտքն է, որ իմաստություն ունի: Յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է: Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգն ընկել են, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ այն գազանը, որ եղել է և չէ, ինքն իսկ ութերորդն է, և յոթից է, և գնում է կորստյան: Իսկ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց գազանի հետ մեկ ժամ իշխանություն են ստանում որպես թագավորներ:

Հայտնություն 17:7–12.

Գազանը Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորություն է, ինչպես հեշտությամբ կարելի է տեսնել Դանիելի յոթերորդ և ութերորդ գլուխներում, և այն խորհուրդը, որ հրեշտակը ներկայացնում է Հովհաննեսին, գազանի և գազանի վրա նստած կնոջ խորհուրդն է: Գազանի վրա գտնվող կինը այն մեծ պոռնիկն է, որ պոռնկություն է գործում երկրի թագավորների հետ: Նա Հեզաբելն է, և նրա ամուսինը Աքաբն է:

Այդ պատճառով մարդը պիտի թողնի իր հորն ու իր մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և նրանք մեկ մարմին պիտի լինեն: Ծննդոց 2:24.

Տղամարդը տղամարդ է, և կինը՝ կին, սակայն միասին նրանք մեկ մարմին են: Գազանի խորհուրդը այն է, որ այն եկեղեցու և պետության միացություն է՝ կնոջ (եկեղեցու) և գազանի (թագավորների) այնպիսի միավորում, որոնք մեկ թագավորություն են՝ բաղկացած երկու մասից: Պետական վարքագիտության և եկեղեցական վարքագիտության միավորումը, երբ կինը վերահսկում է այդ հարաբերությունը, «գազանի պատկերն» է: Հովհաննեսին ցույց է տրվում կինը, որին կրում է գազանը, որովհետև հարաբերության մեջ վերահսկողը հենց նա է:

Եվ այն կինը, որին տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:18.

Միասին գազանն ու կինը ներկայացնում են մեկ թագավորություն (մեկ մարմին), սակայն հրեշտակը շեշտում է մեծ պոռնիկի հարաբերությունը երկրի թագավորների հետ: «Այն գազանը, որ» «էր, և չէ», և որը «պիտի ելնի անհուն անդունդից ու գնա դեպի կորուստ», և որի հետևից «երկրի վրա բնակվողները պիտի զարմանան», պապականությունն է, երբ մեծ պոռնիկի մահաբեր վերքը բժշկվում է: Նա «էր» Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը, սակայն «որոշված» էր, որ 1798 թվականին նա պիտի ստանար մահաբեր վերք:

Երբ Հովհաննեսը հոգևորապես փոխադրվեց դեպի 1798 թվականը, նա «չէր» գազան, իսկ «սակայն» երբ նրա մահաբեր վերքը բուժվի յոթանասուն խորհրդանշական տարիների ավարտին, որոնք ավարտվում են շուտով եկելիք Կիրակնօրյա օրենքով, նա կրկին «կա»՝ կենդանի, իր երգերը երգելով, պոռնկություն գործելով և քրիստոնյաներին սպանելով:

Տասնյոթերորդ գլուխը աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին ներկայացումն է, և այդպիսով այն պետք է համաձայնի աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակությանը: Այդ թագավորությունների առաջին հիշատակությունը գտնվում է Դանիել գրքի երկրորդ գլխում, որը պատկերված է այն երկու աղյուսակների վրա, որոնք Հաբակուկի՝ տեսիլքը գրելու և այն տախտակների վրա հստակ դարձնելու պատվերի կատարման արդյունքն էին:

Միլլերի հետևորդները ճիշտ էին Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ Դանիելի թագավորությունների իրենց ըմբռնման մեջ, ինչպես դրանք ներկայացված են երկրորդ, յոթերորդ և ութերորդ գլուխներում, սակայն նրանց ըմբռնումը թերի էր: Միլլերի Դանիելի երկրորդ գլխի գոհարները վերջին օրերում տասնապատիկ ավելի պայծառ են շողում, որովհետև ճանաչվում է, որ դրանք նույնացնում են առաջին հիշատակությունը՝ ոչ միայն Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների, այլև այն հայտնության առաջին հիշատակությունը, թե ութերորդը յոթից է: Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և Հովհաննեսը, Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում, նույնացնելով վերջին երկրային թագավորությունը, ներկայացնում է «այն գազանին, որ» «էր, և չէ, և պիտի ելնի անդունդից ու պիտի գնա կորստյան»: Գազանը ելնում է «անդունդից», ինչը «սատանայական գործության նոր դրսևորման» խորհրդանիշն է:

«Երբ նրանք ավարտեն [ավարտում են] իրենց վկայությունը»: Ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում երկու վկաները պետք է մարգարեանային քուրձ հագած, ավարտվեց 1798 թվականին: Երբ նրանք մոտենում էին իրենց գործի ավարտին անտեսության մեջ, նրանց դեմ պատերազմ պիտի մղվեր այն գործության կողմից, որը ներկայացված է որպես «գազանը, որ ելնում է անդունդից»: Եվրոպայի շատ ազգերի մեջ եկեղեցում և պետության մեջ իշխող գործությունները դարեր շարունակ դեկլարվել էին Սատանայի կողմից՝ պապականության միջոցով: Բայց այստեղ մեր առջև դրվում է սատանայական գործության նոր դրսևորում: Մեծ պայքար, 268:

Որոշ աստվածաբաններ կվիճարկեն, թե քանի որ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում «անդունդից ելնող գազանը» տվյալ հատվածում նույնացվում է Ֆրանսիական հեղափոխության աթեիզմի հետ, ապա «անդունդ» արտահայտությունը աթեիզմի խորհրդանիշ է: Բայց Հայտնության իններորդ գլխում իսլամը ելավ «անդունդից», իսկ իսլամը աթեիզմ չէ: Անդունդը ներկայացնում է սատանայական դրսևորում:

«Ես նրան ասացի, որ Տերն ինձ տեսիլքում ցույց էր տվել, թե մեամերիզմը սատանայից է, անդունդից, և որ շուտով այնտեղ պիտի գնա՝ նրանց հետ, ովքեր շարունակեցին այն գործադրել»: Review and Herald, July 21, 1851.

«Սատանայից» եկած որևէ բան «անդունդից» եկած բան է: Հայտնություն տասնյոթում անդունդից վեր ելնող գազանը այն իշխանությունն է, որ գնում է դեպի կորստյան, և որի հետևից պիտի զարմանան նրանք, որոնց անունները գրքում գրված չեն: «Կորուստ» նշանակում է հավիտենական դատապարտություն և Հայտնության մեջ ներկայացված է որպես «կրակե լիճ», որի մեջ էլ գազանը նետվում է:

Եվ գազանը բռնվեց, և նրա հետ՝ սուտ մարգարեն, որ նրա առաջ հրաշքներ էր գործում, որոնցով խաբեց նրանց, ովքեր ընդունել էին գազանի դրոշմը, և նրանց, որ երկրպագում էին նրա պատկերին: Սրանք երկուսն էլ կենդանի գցվեցին կրակի լիճը, որ այրվում էր ծծումբով: Հայտնություն 19:20.

Տասներեքերորդ գլխում նույնացվում է ծովից դուրս եկող առաջին գազանը, որին Քույր Ուայթը ուղղակիորեն նույնացնում է պապականության հետ: Այդ հատվածում աշխարհը զարմանքով հետևում է պապական գազանին:

Եվ ես տեսա նրա գլուխներից մեկը՝ իբրև մահու չափ խոցված. և նրա մահաբեր վերքը բժշկվեց. և ամբողջ աշխարհը զարմանքով գնաց գազանի հետևից: Հայտնություն 13:13.

Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի այն գազանը, որի հետևից «երկրի վրա բնակվողները պիտի զարմանան», սատանայական գործության վերջին դրսևորումն է, որ տեղի է

ունենում, երբ պապականության մահացու վերքը բժշկվում է շուտով եկեղիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Տասնյոթերորդ գլխում ներկայացված կնոջ և այն գազանի, որի վրա նա հեծած է, յուրաքանչյուր մարգարեական բնորոշիչ նույնացնում է Հռոմի եկեղեցին, ճիշտ այնպես, ինչպես 1950 թվականից առաջ հրատարակված բառարաններն էին նույնացնում:

Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի գազանը խորհրդանշում է եկեղեցու և պետության միությունը, որը գազանի պատկերն է: Յոթ գլուխ և տասը եղջյուր ունեցող գազանը այն թագավորությունն է, որ կազմված է տասը թագավորներից (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը), որի վրա կինը նստած է և որի վրա իշխում է: Կինը պապականությունն է, որը նույնացվում է որպես մեծ Բաբելոնը՝ պոռնիկների մայրը: Երբ խորհրդանիշները նույնականացվում են, մենք կարող ենք վերադառնալ 1798 թվականը՝ պատմության այն կետը, ուր Հովհաննեսը տարվեց, որպեսզի ստանա Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին ներկայացումը:

Այդ թագավորություններին և Դանիելի երկրորդ գլխում դրանց ներկայացվածությանը կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում:

«Յուրաքանչյուր ազգ, որ ելել է գործունեության ասպարեզ, թույլատրվել է զբաղեցնելու իր տեղը երկրի վրա, որպեսզի երևա, թե արդյոք նա պիտի կատարի «Պահապանի և Մուրբի» նպատակը: Մարգարեությունը հետևել է աշխարհի մեծ կայսրությունների՝ Բաբելոնի, Մարա-Պարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի վերելքին ու անկմանը: Դրանցից յուրաքանչյուրի հետ, ինչպես նաև ավելի նվազ գործություն ունեցող ազգերի հետ, պատմությունը կրկնվել է: Յուրաքանչյուրը ունեցել է իր փորձության շրջանը, յուրաքանչյուրը ձախողվել է, նրա փառքը խամրել է, նրա գործությունը հեռացել է, և նրա տեղը զբաղեցրել է ուրիշը»:

«Մինչ ազգերը մերժում էին Աստծո սկզբունքները և այդ մերժմամբ կործանում էին իրենք իրենց, այնուամենայնիվ ակնհայտ էր, որ աստվածային, գերիշխող նպատակը գործում էր նրանց բոլոր շարժումներում»: Education, 177.